

РЕШЕНИЕ

№ 462

гр. София, 31.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Румяна Лилова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **8041** по описа за **2011** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 19958 от 15.09.2011 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Й. А. И., срещу Съдебно решение от 19.07.2011 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19-ти състав по нахд № 6602/2011 г. С последното е потвърдено наказателно постановление № 13298 от 02.03.2011 г. (НП), издадено от началник отдел „Пътна полиция” (ОПП) - СДВР, с което на Й. А. И. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 150,00 (сто и петдесет) лв. и същият е лишен от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от един месец, на осн. чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДП), за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДП.

В касационната жалба се навежда довод за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради противоречието му с материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, във вр. с ал. 2 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Касаторът поддържа, че съгласно чл. 3, ал. 2 ЗАНН се прилага по-благоприятната материалноправна норма спрямо административно-наказателноотговорното лице. Сочи, че считано от 04.02.2011 г., съгласно измененията на ЗДП, за процесното

нарушение е предвидено наказание само „глоба“, поради което спрямо него следва да се приложи именно то, а не кумулативно с лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец. Отделно от това твърди, че не са изяснени обстоятелствата при установяване на нарушението. Недостатъчно било позоваването на свидетелските показания на актосъставителя, събрани от СРС, за да се приеме за установено извършването му от И.. В преписката не се съдържа нито едно доказателство за това, че скоростта на МПС е действително негова. По тези причини поддържа, че преценката на районния съд е извършена при спорни обстоятелства. Обръща внимание, че в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и спорното НП липсвало единство между цифровата квалификация на деянието и неговото словесно описание. На следващо място, според касатора, съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не е обсъдил всички доказателства, които са му представени. Така е постановил съдебен акт при липса на мотиви. Предвид изложеното, моли отмяната на решението на СРС и постановяването на решение по същество, с което да бъде отменено изцяло спорното НП.

В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. Л., който от негово име поддържа жалбата. По същество моли отмяна на обжалваното съдебно решение, в частта, с която е потвърдено НП досежно лишаване от право на касатора да управлява МПС за срок от един месец.

Ответникът - редовно призован, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба. Моли обжалваното съдебно решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е частично основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 13298 от 02.03.2011 г., издадено от началник ОПП - СДВР. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че с АУАН № 13298 от 02.02.2011 г., съставен от мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР е установено, че на 15.08.2010 г. в [населено място], по [улица], с посока на движение от хотел „Плиска“ към площад „Орлов мост“, Й. А. И. е управлявал лек автомобил „Х. Т.“, с държавен контролен номер (ДКН) С., като преди кръстовището с [улица], преди спирката на масовия градски транспорт се движел със скорост 82,1 км.ч., при въведено ограничение с пътен знак В26 – 50 км.ч. Скоростта на движение на автомобила е била установена със система за видеонаблюдение на СДВР „SENSYS SSS Droplet RS 240“, като записът

е по преписка № ВН[ЕИК] от 14.12.2010 г., видян от водача. В АУАН е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал. 2 и чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДП. Въз основа на този АУАН е било издадено обжалваното НП за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДП.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства, включително такива за компетентността на административнонаказващия орган и гласни доказателствени средства – показанията на Д. И. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че е безспорно установено, че И. не е съобразил поведението си с означената със знак В26 забрана, като не е спазил забраната за движение със скорост по-висока от определената - 50,00 км.ч., движейки се със скорост 82 км.ч., поради което правилно и законосъобразно е ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Административен съд София - град, VI- ти касационен състав, след съвещание, намира, че жалбата срещу постановеното от районния съд съдебно решение е частично основателна по следните съображения:

Правилно е възприето от въззивния съд, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Вмененото на И. нарушение е достатъчно ясно индивидуализирано словесно и цифрово, както в АУАН, така и в НП. Видно от АУАН, при съставянето му, И. не е отбелязал свои възражения, в това число такива, от които да става ясно, че не разбира административнонаказателното обвинение, повдигнато му именно с този акт. Обжалваният санкционен акт е издаден от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 34 ЗАНН. По съществото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС в съответствие със закона е приел, че Й. А. И. е осъществил виновно състава на нарушението по чл. 21, ал. 2 ЗДП, тъй като е управлявал лек автомобил със скорост 82,1 км.ч., при въведено ограничение с пътен знак В26 – 50 км.ч., което е установено със система за видеонаблюдение на СДБР „SENSYS SSS Droplet RS 240”. Предвид това, законосъобразен е правният извод на съда, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на И., на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДП. Определеното с НП наказание "глоба" в размер на 150,00 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец е в нормативно установения към датата на осъществяване на процесното нарушение размер.

Касационната инстанция обаче, не споделя извода на въззивния съд, направен в съдебното решение, предмет на контрол, че не са налице предпоставките за прилагане на по-благоприятен закон по отношение на процесното административно нарушение. Съгласно чл. 3 ЗАНН за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му (ал. 1), но съгласно ал. 2 на посочения законов текст, ако до влизане в сила на НП последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Съотношението между тежестта на две санкционни норми се определя за всеки конкретен случай, респективно за всеки нарушител. Съставът на касационния съд намира, че когато една от предвидените за дадено нарушение санкции изключва прилагането на едно от кумулативно предвидените преди това наказания, тя се явява по-благоприятна норма по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН. В настоящия случай, чл. 182,

ал. 1, т. 4 ЗДП, в редакцията действала към момента на осъществяване на вмененото на И. нарушение (публ. ДВ, бр. 51 от 2007 г.), е предвиждала налагане на административно наказание глоба 150,00 лв. и един месец лишаване от право на управление на МПС. Съгласно изменението на посочения законов текст, публикувано в ДВ бр. 10 от 2011 г. и действаща към момента на постановяване на това съдебно решение, тоест преди влизането на спорното НП в сила, предвиденото наказание е глоба 200,00 лв. След като съобрази възражението на И. по приложението на закона, направено в касационната жалба и искането на касатора за приложението на по-новия закон, който той счита за по-благоприятен спрямо себе си, съдът намира, че следва да приложи именно него. По тези причини, жалбата се явява частично основателна. Настоящият съд следва да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която е потвърдено спорното НП относно наложеното наказание – лишаване от право на управление на МПС за срок от един месец. В тази част следва да бъде отменено и процесното НП. В останалата част решението следва да бъде оставено в сила. Релевираните съображения за допуснато от СРС съществено нарушение на процесуалните правила по изложените от касатора причини в касационната жалба са неоснователни. Въззивният съд е обсъдил всички събрани доказателства и е направил крайния си правен извод въз основа на съвкупната им преценка. В този смисъл неоснователни са доводите за постановяване на съдебния акт, предмет на касационен контрол, при липса на мотиви. Такава липса не се разкри при направения от настоящия съд анализ.

За пълнота на изложението следва да се отбележи следното:

Съгласно чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДП, в релевантната редакция, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство. Такава е използваната за установяване на процесното нарушение система за видеонаблюдение. Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес (чл. 189, ал. 7 ЗДП, в относимата редакция). За да бъдат такива, те следва да са изготвени с годни средства за измерване от одобрен тип. Такова средство за измерване е системата за видеонаблюдение по смисъла на пар. 1, т. 27 от Допълнителната разпоредба на Закона за измерванията (ДР на ЗИ). Тя ще е годно средство, в случай, че е одобрена по надлежния ред и е преминала на първоначална и/или последваща проверка. Именно годността на средството за измерване е оспорено от жалбоподателя в жалбата му срещу спорното НП и в съдебно заседание пред въззивната инстанция.

Контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка, като председателят на Българския институт по метрология одобрява типа на средствата за измерване и издава удостоверение от одобрен тип, когато след изпитване и оценяване на типа е установено съответствие на типа на средствата за измерване с изискванията към тях (чл. 26, ал. 1, във вр. с чл. 32, ал. 1 ЗИ). На плоскостта на цитираните разпоредби и при съобразяване на направеното от И. в жалбата му до СРС възражение, както и съобразно задължението на съда по чл. 13 НПК въззивният съд е следвало да събере и приобщи

към доказателствата по делото такива, от които се установява годността на системата за видеонаблюдение, посредством която е констатирано процесното нарушение. Настоящата касационна инстанция обаче, не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания. При осъществяване на контрола, касационният съд е оторизиран да извърши проверка относно спазването на процесуалните предписания и съобразяване с нормите на чл. 13 НПК и 14 НПК, но само в случай на направени доводи в тази насока. Такива, видно от касационната жалба в настоящия случай не са направени и не се обосновават във връзка с системата за видеонаблюдение, чрез която е констатирано процесното нарушение. Затова констатираното по-горе от настоящия съд не може да се отрази на крайния правен извод.

Предвид гореизложеното, касационната жалба е частично основателна при наведеното касационно основание – нарушение на закона, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която е потвърдено НП досежно лишаване на И. от право да управлява МПС за срок от един месец. В тази част следва да бъде отменено и спорното НП. В останалата част съдебното решение на СРС следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Съдебно решение от 19.07.2011 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19-ти състав по нахд № 6602/2011 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 13298 от 02.03.2011 г., издадено от началник отдел „Пътна полиция” – Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Й. А. И. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 150,00 (сто и петдесет) лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец, на осн. чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл. 21, ал. 2 от същия закон, в частта относно наложеното наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 13298 от 02.03.2011 г., издадено от началник отдел „Пътна полиция” – Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Й. А. И. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 150,00 (сто и петдесет) лв. и е лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец, на осн. чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл. 21, ал. 2 от същия закон, в частта относно наложеното наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от един месец.

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 19.07.2011 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19-ти състав по нахд № 6602/2011 г. в останалата му част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.